

Sygn. akt VI Ka 133/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SSO Irena Linkiewicz</i> <i>SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak</i>
Protokolant	<i>stażysta Kinga Opalka</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014r.,

sprawy Z. Z.

oskarżonego z art. 284 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt II K 351/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 133/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 11 października 2013 roku oskarżony Z. Z. uznany został za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 284 par. 2 kk w zw. z 64 par. 1 kk a polegającego na tym, że w dniu 20 marca 2013 r. w I. dokonał przywłaszczenia powierzonego mu młota pneumatycznego marki H. (...) MB o wartości 3.500 zł. czym działał na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie sygn. akt II K 1037/09 z dnia 22 grudnia 2009 r., którą odbył w okresie od 27.11 2010 r. do 22.06.2011 r. i za to na mocy art. 284 par. 2 kk został skazany na karę 8/ ośmiu / miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok zaskarżył oskarżony Z. Z. podnosząc, iż nie został doprowadzony na rozprawy i tym samym został pozbawiony prawa do obrony.

Sąd Okręgowy zaważył , co następuje :

Apelacja oskarżonego Z. Z. była zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. Analiza akt sprawy potwierdza zaistnienie uchybień podnoszonych w apelacji.

Z analizy tej wynika , iż oskarżony Z. Z. nie uczestniczył w rozprawie w dniu 11 października 2013 roku bowiem w dniu 02 września 2013 roku został osadzony w Zakładzie Karnym w I.. W dniu 04 września 2013 roku oskarżony również nie uczestniczył w rozprawie prowadzonej w trybie uproszczonym , o jej terminie został osobiście zawiadomiony. Sąd Rejonowy postanowił na mocy art. 479 par. 1 kpk prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego oraz na mocy art. 479 par. 2 kpk odczytał jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Istotne jest zaś to , że oskarżony nie uczestniczył również w rozprawie w dniu 11 października 2013 r. a Sąd na mocy art. 404 par. 2 kpk postanowił odroczoną rozprawę prowadzić w dalszym ciągu. Tym samym nastąpiła zmiana trybu z uproszczonego na zwyczajny ze wszystkimi tego konsekwencjami a więc obowiązkową obecnością oskarżonego na rozprawie o czym stanowi art. 374 par. 1 kpk . Zgodnie z brzmieniem tego przepisu obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest obowiązkowa , jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Takie odstępstwa przewidują przepisy art. 375-377 kpk, art. 390 par. 2kpk, art. 479 kpk oraz art. 485 kpk i tylko w sytuacjach w nich określonych nie uczestniczenie oskarżonego w rozprawie nie stanowi uchybienia , o którym mowa w art. 439 par. 1 pkt 11 kpk . Przytoczone powyżej okoliczności jednoznacznie natomiast wskazują , że w poddanej kontroli sprawie nie wystąpił ustawowo przewidziany wyjątek pozwalający odstąpić od zasady obligatoryjnej obecności oskarżonego na rozprawie głównej w trybie zwyczajnym.

Należy w tym miejscu wskazać , iż zachowuje nadal aktualność pogląd SN , że każdy przypadek dokończenia sprawy w czasie nieobecności oskarżonego / wbrew obowiązującym przepisom prawa / , który nie miał faktycznych możliwości wzięcia w niej udziału – i to nawet niezależnie od przyczyn, które to spowodowały – stanowi naruszenie obowiązku rozpoznania sprawy w obecności oskarżonego , o jakim mowa w art. 439 par. 1 pkt 11 kpk , stwarzając domniemanie , że w ten sposób został on pozbawiony możliwości obrony. Domniemanie to można wzruszyć jedynie w tak oczywistych wypadkach , w których zapadł wyrok dla oskarżonego najbardziej korzystny , to jest w zasadzie wyrok uniewinniający (SN I KZP 14/91, OSNKW 1992,nr 1-2, poz. 11) W porównaniu z uprzednim unormowaniem – art. 388 pkt9 d.k.p.k.-ustawa nie łączy powyższej bezwzględnej przyczyny odwoławczej z wymogiem wykazania , że nieobecność ta pozbawiła oskarżonego możliwości obrony.

Stwierdzone uchybienie z art. 439 par. 1 pkt 11 kpk zobowiązuje instancję odwoławczą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Ustawa uznaje to uchybienie za tak rażące , że dotknięte nim postępowanie nie może być uznane za odpowiadające pojęciu procesu zgodnego z prawem.

Konsekwencją powyższego było uchylenie na mocy art. 437 par . 2 kpk zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.